

2008 National Convention of the Union and League

MEMORIILE UNUI REPORTER CINEMATOGRAFIC

2. Moartea unui ministru.

Apa m-a fascinat totdeauna, Marea Neagra mi-a potolit setea spiritului de a intelege nemarginirea, Dunarea m-a facut sa simt ce este curgerea timpului iar lacurile cristaline de munte mi-au relevat puritatea pe care am gasit-o doar in ochii fecioarelor.

Romania este o tara atit de frumoasa incat, de multe ori cind imi vizionez unele filmele in sala de proiectie, simteam cum imi curg lacrimi de emotie si ma intrebam cum de a fost posibil ca Dumnezeu sa ne daruiasca acest tinut de basm in care sa traiasca oameni atit de nefericiti.

In cele peste trei decenii, cit am lucrat in Studioul de filme documentare, am avut ocazia sa cunosc mii de oameni dintre care pe unii nu ii voi uita niciodata iar astazi, fiind atit de departe de tara, este de ajuns sa inchid ochii ca ei sa prinda viata. Cei mai multi au murit intre timp, dar chipul lor imi apare la fel de tinar si de prietenos ca atunci cind ma insoteau la filmari ajutindu-ma sa inteleg secretele celor mai diverse profesii. Pastrez si azi in memorie portretul de moda veche al lui Ion Baicu, fost ministru al transporturilor si mai tirziu proiectant si director general al canalului Dunare Marea Neagra. Pe omul de o inalta tinuta morala si profesionala pe care l-am asociat tot timpul cu Anghel Saligny, l-am cunoscut in anii "80 in biroul lui destul de modest din cladirea centralei canalului din Medgidia, intr-o zi de vara pe cind faceam o prospectie pentru un film festiv despre Romania. M-am simtit putin rusinat pentru ca de la gara venisem pe jos pe drumul plin de praful stirnit de camioanele pline cu pamint care ma depaseau si transpirat din cauza soarelui arzind necrutator. Am fost mai linistit cind am descoperit ca toti cei care lucrau in centrala aratau ca mine, poate chiar mai murdari si am patruns cu destul curaj in biroul lui Ion Baicu, acesta purtandu-se ca o adevarata gazda si dupa o scurta discutie in care ne-a promis tot ajutorul pentru filmari am fost invitati, eu si colegul meu, sa luam masa cu el in cantina centralei.

Am fost impresionat de respectul aratat de inginerii si chiar de ofiterii superiori de la celelalte mese si am incercat sa il inteleg pe omul din fata mea care parea o figura din alte timpuri in care trausera marii oameni ai neamului. Nu s-a sfiit sa ne spuna ca s-a nascut in comuna Furesti intr-o familie modesta si ca a luptat mult ca sa studieze in tara si strainatate si ne-a marturisit

cu amaraciune ca nu va apuca sa vada terminata "lucrarea vietii lui" cum numea el canalul, al carui proiect ii apartinea. Se temea ca va fi inlocuit cu un general pentru ca in ultimul timp militarilor au impinzit santierul canalului care trebuia terminat mai devreme. Dupa masa ministrul ne-a plimbat prin cei 64 de kilometri ai lucrarii si ne-a povestit istoria trista a primului canal unde intre 1949 si 1952 au murit zeci de mii de oameni nevinovati, unii dintre ei fiindu-i buni prieteni. Cu muncitorii nu vorbea prea mult si mai tirziu ne-a marturisit ca acum zece ani a avut un accident de munca pierzindu-si aproape toti dintii si ca un bun prieten, dentist, l-a convins sa isi faca o lucrare din aur care nu l-a costat prea mult. Acum se simtea deranjat de aurul din gura mai ales cind era printre oameni simpli si nevoiasi incercind sa evite expunerea lor.

Dupa o luna am inceput filmarile si ne simteam ca la noi acasa pentru ca nimeni nu ne intreba nimic si intr-o zi am nimerit in zona unde erau montate 16 kilometri de benzii rulante care lucrau zi si noapte mutind pamintul din canal in mare. Era o zi deosebita pentru ca era asteptat sa vina in inspectie insusi Ceausescu si de dimineata am vazut o multime de securisti care intepau pamintul, metru cu metru, in cautarea unor eventuale mine pe care bineinteles ca nu le-au gasit deoarece romanii nu sunt in stare de asemenea acte de curaj. Benzile lucrau din plin si pe la ora amiezii si-a facut aparitia celebrul elicopter acoperind pe toti cu un stat gros de praf care nu i-a oprit sa bata din palme si sa racneasca tot felul de lozinci. Ministrul a dat mina cu presedintele si a inceput sa ii explice stadiul lucrarilor si nu a observat ca din elicopter a coborit un general de securitate cu doi ciini mari si negri care din cauza zgomotului unui camion au scapat din lesa si s-au repezit in pieptul lui Baicu. Acesta s-a speriat si a cazut pe spate, dar a fost ajutat sa se ridice si a continuat sa ii vorbeasca lui Ceausescu ca si cum nu s-ar fi intimplat nimic. Spre seara, cind vizita s-a terminat, dupa ce elicopterul s-a ridicat in aer, un bloc de comanda electric a explodat din cauza suprasolicitarii si benzile s-au oprit. A doua zi am aflat ca ministrul a suferit un atac de inima si ca a fost inlocuit temporar de un general maior la conducerea centralei.

Dupa doua luni, terminasem filmul si am vrut sa il invit pe Baicu la viziune insa am avut surpriza sa aflu ca a murit acasa cu o zi inainte, si imediat in mintea mea s-a infiripat ideea ca cei doi ciini a-i presedintelui au purtat toata vina si nu am avut curajul sa

spun nimanui ce se intimplase. Am tinut sa fiu prezent la inmormintare si am reusit sa filmez tristul eveniment fiind constient ca s-a pierdut un om de mare valoare. In sicriul deschis am recunoscut zimbetul lui de om bun si din prima clipa am fost socat de dintii de aur care acum se vedeau din plin si aruncau reflexe in jur. Am incercat sa vorbesc cu sotia lui si sa ii atrag atentia ca ar fi bine ca cineva sa ii inchida gura insa ea nu s-a putut opri din plins si cred ca nu m-a inteles.

De la biserica Sfintul Elefterie convoiul s-a indreptat spre cimitirul din strada Grivitei unde familia avea un vechi cavou in care a fost asezat sicriul intr-o nisa. In timpul slujbei am observat cum cei trei gropari impreuna cu un zidar priveau tinta la dintii de aur si ochii le sclipeau lacomi. Dupa terminarea ceremoniei zidarul a tencuit cu grija peretele nisei si unul cite unul, membrii familiei au parasit ultimii cimitirul.

Eram sigur ca la noapte groparii vor reveni si vor jefui mormintul, dar nu stiam ce sa fac asa ca m-am hotarit ca dupa apusul soarelui sa ma intorc si sa stau ascuns in spatele unei cruci imense foarte aproape de cavoul ministrului. Nu am dormit o clipa si spre dimineata am plecat cu sufletul impacat ca nu s-a intimplat nimic insa a doua noapte am revenit si am stat din nou de paza gindindu-ma la ochii groparilor. Cu putin inainte de rasarit cred ca am adormit doar pentru citeva minute si am avut un vis cu cei doi ciini uriasi care ma urmareau pe malul canalului si am scapat sarind in apa. In jur era liniste si mirosul florilor proaspete ma imbata, am asteptat rasaritul si am plecat luind-mi din nou ramas bun de la omul care ma ajutase atit de mult. Am trecut de poarta cimitirului si intr-o secunda am realizat ca de pe usa cavoului lipsea lacatul mare si greu, m-am intors si am alergat pina la mormint, am deschis usa si am coborit cele citeva trepte. Soarele lumina din plin peretele in spatele caruia se odihnea ministrul si am intins, cu sfiata si teama, mina pina am atins caramizile de un rosu aprins printre care se prelingeau dire apoase de ciment proaspat tencuit. Mi-am dat seama ca am fost pacalit si am iesit afara dupa ajutor, am vazut doua batrine de peste optzeci de ani care incepusera sa curete mormintul vecin. Le-am povestit in graba temerile ca mormintul a fost jefuit cu doar o ora inainte si ele m-au privit cu ochii obositi si una din ele mi-a spus cu o voce stinsa: "Maica draga, bunul Dumnezeu vede tot si nu iarta nimic."

Eugeniu Lupu
Decembrie 2008.

EMBASSY OF ROMANIA - Washington D.C.

"Winter Story" - Concert performed by Nicu Alifantis and Ducu Bertzi

Dec 4, 2008

Ducu Bertzi

Nicu Alifantis